

Magic Palace. Heupen liegen niet

van MarHa!tentatief en kristal en vanplastic

Een uitje naar de jaren 30

22 Maart 2008 – Ines Minton

De deuren van danspaleis Magic Palace gaan nog voor een laatste keer wagenwijd open. Dan zetten de makers de laatste reeks hernemingen in. Laatste kans dus om je even helemaal in het uitgaansleven van de jaren 30 te wanen.

Het basismateriaal voor *Magic Palace* bestaat uit een heel aantal interviews met Antwerpse senioren. Ze waren jong vlak voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog. Ze ontdekten de nieuwste, prikkelende dansen uit Amerika, de opzweepende jazz, en vooral nog: elkaar. Ze gingen uit in de legendarische danspaleizen met hun swingende jazzorkesten. Ze leggen haarfijn uit – soms hoor je ze zelf aan het woord via geluidsopnames die nu en dan door de voorstelling worden gegeven – hoe het er toen aan toe ging. Wat waren de populairste danszalen? Waar kwam het chique volk en waar dansten de gewone mensen? En hoe verhielden die zich tot elkaar? Wat deden ze aan? ("Lakschoenen!") Waar werd er al eens gevochten? Hoe raakte je aan een danspartner en hoe werd je gekatapulteerd tot muurbloempje? En hoe zijn die dancing days ooit aan hun eind gekomen? Wat is er daarna met al die dansers gebeurd?

Vanessa Broes, Ruth Becquart, Marianne Loots en Jonas Van Geel zetten hun personages met zichtbare liefde en met overtuiging neer. Zowel de jonge als de oude versies komen uit de verf. Ex-operazangeres Irène Vervliet zit er na haar vertederende 'vergane glorie'-optreden bij het begin van de voorstelling bij als een levend bewijs van hoe de dingen gaan. Je bent jong, je wil wat en voor je het goed en wel beseft ben je oud en stoppen ze je in een rusthuis waar ze je behandelen als een kleuter. De senioren die voor de inhoud van deze voorstelling in hun geheugen hebben gegraven, zijn helemaal teruggegaan: de mooie, de grappige en de dromerige herinneringen passeren de revue. Maar er is ook plaats voor weemoed en verdriet. Vooral de laatste passage van de voorstelling laat je na al het vrolijke feestgedruis achter met een wrang gevoel. Oud worden: het is niet alles.

De anekdotische, schijnbaar luchtige opbouw van de voorstelling verkleint de afstand tussen personages en publiek. Dat vergroot nog het contrast tussen de uiteenlopende stemmingen in het stuk, waardoor die natuurlijk extra tot uiting komen. *Magic Palace* drijft op de nostalgie, maar wordt

nooit melig. Avondkledij is gewenst, ook in het publiek.